

Siny Pampiermole

Thema: Wederopbouwjaren

Op 2 mei heb ik, Cindy Geurkink, met veel plezier Siny Pampiermole geïnterviewd. Het gesprek heeft plaatsgevonden bij de Museumfabriek in Winterswijk. De insteek van het gesprek was het wonen, werken, de rolverdeling van mannen en vrouwen, de verzuiling en de naoberschap in Winterswijk tijdens de wederopbouwjaren.

“Als er vroeger iemand overleed, gingen de vensters een paar dagen dicht. Als je in rouw was droeg je rouwkleding, een zwarte jurk met zwarte kousen, een rouwband en rouwsieraden. Een goede traditie want je wist precies hoe je iemand moest benaderen die in rouw was.”

“Ik ben in 1941 geboren op een boerderij in Corle. Ik heb niet zo heel veel meegekregen van de oorlog. Wat ik me herinner is dat er Duitsers te paard kwamen en dat we aan de zijkant van de boerderij een schuilkelder hadden. Ook weet ik nog dat mijn moeder destijds moeilijk aan babyspullen kon komen. Met een chauffeur van de Tricotfabriek ruilde ze babykleertjes en luiers voor dingen van de boerderij. Eieren, groente of vlees.

Wij woonden bij mijn opa en oma in. Mijn vader was er bij in getrouwd. Mijn opa en oma hadden 6 kinderen waarvan 1 dochter met een NSB-er was getrouwd. Je voelde dat dat een zware last voor ze was maar ondanks dat zijn de familiebanden altijd goed gebleven. Er werd niet zo heel veel over verteld.

Als jong meisje, ik was 15 of 16 jaar, heb ik nooit op de boerderij geholpen. Op zaterdagochtend werkte ik nog op kantoor en op zaterdagmiddag schrobde ik de keukenvloer en het washok. Ook waste ik mijn eigen kleren, de mooie kleding die je ergens overheen droeg. De onderkleding ging mee in de familiewas. Mijn moeder was veel te bang dat er iets fout ging.

Vroeger kookte mijn oma. Mijn ouders waren op het land. Mijn moeder onderhield de moestuin en de bloementuin. Daarnaast verzorgde ze de varkens en de kippen. Ze was een echte boerin. Toen mijn oma overleed kon ze ook niet echt koken. Mijn vader deed de koeien en als er geoogst moest worden deden ze dat samen. Oma hielp ook bij het oogsten. Mijn vader had, na het overlijden van mijn opa, min of meer de leiding in huis, nam ook het initiatief. Als we straf kregen was hij die besliste dat je op de deel moest staan. Hij zorgde ook dat ik op kantoor kon gaan werken.

Toen ik als hervormd meisje een katholiek vriendje kreeg wist ik al dat dat niet ging werken. Ik maakte het uit want ze zeiden altijd..2 geloven op 1 kussen daar ligt de duivel tussen. Zo werkte dat toen bij ons thuis. Mijn moeder was een echte boerin en had ook niks met de “darpers”. Ze had niks met die mensen. Ze kon daar niet mee omgaan en bleef het liefste in haar eigen kringetje. De dorpse mensen hadden andere hobbies en interesses. Op vakantie gingen ze ook niet echt, ja een keer een dagje uit. Verder kwamen ze nergens, nee.

In de winter werden de appels en peren geschild en naar Bakker Oonk in Corle gebracht om te drogen. Groente en fruit werd toen geweekt. Het fruit ging in de bowl, dat vonden we zo heerlijk. Als er in de

herfst een varken geslacht werd maakten we hoofdkaas, dat was ook zo lekker! En verder hadden we leverworst en verse worst. Dit beest werd in de zomer al gekozen voor de slacht.

Zelf was ik niet zo geïnteresseerd in het boerenleven. Ik wilde graag op kantoor werken. Toen ik 16 was zat ik in de derde klas van de Ulo. Omdat het niet zo heel goed ging heeft mijn vader voor mij een baantje geregeld bij de Hazewind op kantoor. Ik deed er de post en haalde geld om de salarissen uit te betalen. Toentertijd ging dat nog in een bruin envelopje.

Mijn ouders hadden goed contact met de noabers. Zelf had dat niet echt mijn interesse. Toen mijn opa overleed hielpen de noabers met het uitdragen van het lijk, het koffieschenken en het vervoer naar de begraafplaats. Tijdens de begrafenis schonken ze koffie en zorgden dat de vensters dicht zaten, dat was de traditie. Tijdens de rouwperiode droeg je een zwarte jurk met zwarte kousen, een rouwband en rouwsieraden. Ik vond het een goede traditie, zo wist je hoe je iemand moest benaderen die in rouw was.

De naaste noabers waren ook aanwezig toen ik met mijn man trouwde. We hebben de bruiloft bij Johanna, zaal Nijenhuis, gevierd. Mijn ouders hadden speciaal haantjes gefokt, omdat mijn man die zo lekker vond. Naast de haantjes werden de sperciebonen uit eigen tuin geserveerd. Destijds hebben mijn ouders de bruiloft betaald, dat was toen de gewoonte.

Ik heb goede herinneringen aan vroeger maar het gevoel van heimwee ken ik niet. Sommigen zeggen als ze over de Corleseweg rijden: was het maar zo als vroeger, nee dat ken ik niet.

De opkomst van de radio en televisie vond ik prachtig. Ik herinner me nog dat ik de radio aanzette en ik het kinderkoor hoorde....dat vond ik zo mooi! Ik heb altijd bij het kinderkoor in Miste gewild...het is er niet van gekomen. De televisie vonden we mooi maar daar zaten we niet zo veel voor. Als ze het werk af hadden was het zo rond 20.00 uur en dan werd eerst de krant gelezen.

Na mijn trouwen ben ik gestopt met werken. Dat was toen het gebruik. Ja , ik heb nog een half jaartje invalwerk gedaan. Mijn man werkte toentertijd. Na de geboorte van de eerste zoon ben ik weer werk gaan zoeken. Mijn man studeerde 's avonds en paste toen op. Ik ging in de avonduren enquêtewerk doen. Dat vond ik leuk en zodoende ben ik weer aan het werk gegaan.”

Cindy Geurkink